

L'OBSOLETO ABSOLUT

4/nov — 18/des 2022

toni giró

Vivim un sentiment d'obsolescència permanent on es combinen l'atordiment respecte al present accelerat, la incertesa respecte al futur precari que albirem i la nostàlgia respecte al passat que sabem inoperant. Les escultures i els dibuixos d'aquesta exposició s'organitzen com una instal·lació que tracta el pas del temps, la caducitat d'allò que creïem inamovible.

Des d'una certa consciència d'obsolescència i en un context accelerat per la darrera versió "algorimitzada" del capitalisme, la pràctica escultòrica es veu empenya a redefinir quin hauria de ser el seu sentit. Si, com deia el canònic pintor expressionista abstracte americà Barnett Newman, "l'escultura és allò amb què ensopegues quan tires enrere per mirar una pintura", aleshores aquesta esdevé un lloc on passen coses, allò amb què t'entrebanques, com a troballa o quan estàs en estat d'alerta, i que activa un seguit de reflexions que se suporten en la seva materialitat física radical, en l'ocupació i activació de l'espai que la pràctica escultòrica efectua.

Seguint aquest raonament, a peu de terra es desplega una sèrie de peces que treballen amb els llibres com a objectes escultòrics (llibres abandonats, manuals caducs, volums absents). Aquestes agrupacions suggereixen que l'espai no existeix: només existeix l'espaiament entre els éssers i entre aquests i els objectes. Les estàtues (i també els llibres) són, al cap i a la fi, llocs inventats per mesurar l'espaiament, donar-li límits i formes, abalisar-lo amb una geometria qualsevol.

Existeix, a parer meu, una forta vinculació entre l'escultura i les imatges recuperades, les quals conserven, de les seves estances subterrànies, un valor d'enigma antropològic propi de tot objecte arqueològic. Aquesta motivació és la que em du a un interès pel dibuix, treballat en extenses sèries i amb materials poc estables: pols, cendra, grafit, tinta, iode o processos com l'acció de la llum del sol o de la humitat sobre el paper.

El dibuix s'incorpora com un lent procés de revelat d'imatges i estructures, on la mà, la ment i el temps són els agents i reactius necessaris per materialitzar una realitat absent. L'absència com a procés d'abstracció, aquell procés que designa l'acte de separar, de sostreure (com sovint es dona en l'escultura quan trio, escapço, buido o construeixo). La forma es cristal·litza, per donar a l'absència una compacitat, una intensitat de mirada. Així, serà doncs "fantasmaticada" com a "residu suprem", resta d'humanitat, seguint la bella expressió emprada per l'antropòleg surrealista Michel Leiris. D'aquell residu suprem, aquest obsolet absolut.

El meu treball escultòric assumeix la inquietant estranyesa de l'objecte *unheimlich*. Se situa entre un problema d'allò viscut i un problema de forma: quelcom llunyà s'acosta, una aura ens fascina i ens atrau, però el seu sentit real, el retorn d'allò rebutjat - ens fa aleshores apartar-nos-en. Això em fa pensar en la potent imatge de l'àngel benjaminià. Portada al present, ens permet especular quines runes actuals motivarien el seu doble moviment de mirada enrere i fugida endavant. Potser l'àngel intueix que aquesta vegada la història humana està sent desbordada per la "història natural", accelerada entròpicament per l'acció humana desenfrenada.

Marx va comprendre la relació antagonista entre humans i natura com un producte específicament modern que resultà de la industrialització capitalista: els humans hem de produir per viure i el treball, com a acte d'aquesta producció, està inevitablement condicionat per diversos factors naturals i materials. Sota aquestes condicions, modifiquem el nostre ambient, i a hores d'ara, l'afectem irreversiblement fins a fer perillar les mateixes condicions de subsistència. La pràctica escultòrica és un treball que modula l'espai i produeix espaiaments amb altres subjectes i objectes; tanmateix, exercitada des de la seva obsolescència radical, pot desactivar paradoxalment l'acumulació del capital destructiu i assenyala "de biaix" la necessitat de recuperar les condicions d'equilibri metabòlic amb la natura.

Toni Giró

Organitza

AJUNTAMENT D'ALELLA

CAN MANYÉ
ESPAI D'ART I CREACIÓ

#canmanyarts

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació
Barcelona

- 1- Anvers, 2022
- 2- Volums muts, 2020
- 3- Obsolet absolut, 2022
- 4- Bibliogeometria, 2020
- 5- Naturalismes, 2020
- 6- El coll al peu, 2021
- 7- Esriptural, 2022
- 8- L'escultura és un forat, 2022

